

tænker paa. Den højtærede Minister tænker netop paa noget ganske lignende som vi, nemlig særlig solide udenlandske Banktilgodehavender, jeg tror endogsaa Nationalbanksedler, som jo i og for sig ganske vist heller ikke er Penge, men jeg vil dog antage, at hvis de vedkommende Banker har tilstrækkelig mange Nationalbanksedler liggende, saa vil det være tilfredsstillende i alle Maader, og deres Likviditet vil være betrygget. I saa Henseende stillede den højtærede Minister i Udsigt, at han eventuelt ved tredje Behandling — saaledes forstod jeg det — vilde stille et Ændringsforslag, hvoraf det skulde fremgaa tydeligt af selve Lovforslagets Tekst, at det hørte til Bankinspektørens særlige Opgave og maaske var en af hans vigtigste Opgaver netop at paase, at disse let sælgelige Værdipapirer var af en saadan Art, at Bankernes Likviditet derigennem var fuldt betrygget. Ja, hvis vi saa faar en Bankinspektør af den rette Art, med den rette bankmæssige Forstaaelse, saa er der godt Haab om, at vi ad denne Vej kan naa praktisk noget ganske tilsvarende som det, Mindretallet har tilstræbt gennem sit Ændringsforslag. Der er altsaa Haab om, naar vi ser Handelsministerens Ændringsforslag, at alle Parter kan ende i smuk Enighed. Dog vilde jeg i saa Tilfældet beklage den ærede Ordfører, der altsaa stadig mener, at det skal være Kreditforeningsobligationer og vel kun det. Men, som sagt, jeg tror, at man for Mindretallets Vedkommende tør sige, at hvis man er betrygget for, at Bankinspektøren passer paa, at de let sælgelige Papirer er af den Art, som opremses i vort Ændringsforslag, vil vi ogsaa dermed kunne føle os tilfredse.

Jeg skal endnu blot gøre 2 Bemærkninger. Jeg maa oplyse den ærede Ordfører om, at han i sine historiske Undersøgelser om Likviditetsforslaget ikke er kommet vidt nok. Det er ganske sandt, at dette Ændringsforslag, som han oplyste ved anden Behandling, blev forkastet med 48 Stemmer imod 14, men ved tredje Behandling stilledes Ændringsforslaget paa ny — det var i Samlingen 1914—15 —, denne Gang af 5 Medlemmer, nemlig foruden den nuværende Arbejdsanvisningsdirektør, Jensen-Sønderup og min Ringhed, P. E. Hansen, Jørgen Jensen og Kvist; og dette Ændringsforslag forkastedes med 34 Stemmer imod 29. De 48 Stemmer fra anden Behandling var altsaa gaaet ned til 34, og de 15 var gaaet op til 29; der var altsaa, som jeg oplyste, kun meget faa Stemmers Forskel. Jeg nævner det kun for Fuldstændigheds Skyld, idet mine historiske Studier har været mere dybtgaaende end

den ærede Ordførers, maaske fordi jeg selv har deltaget i Dramaet.

Maa jeg endelig gøre opmærksom paa, at naar den ærede Ordfører henviste til, at Bankerne ikke rigtig kunde lide mit Ændringsforslag, og at de holdt mere af, at Likviditetsfordringerne ikke var saa strenge, vil jeg af ganske Hjerte tro det, men det er jo ikke noget, som særlig bør have Indflydelse paa vor Stilling her. Vi sidder ikke her for at følge, hvad Bankerne ønsker, og hvad der er bekvemt for dem. For dem er det bekvæmest at se at faa Likviditeten saa lille som muligt. Nej, vi sidder her omvendt for at varetage Samfundets Tarv overfor Bankerne, det vil sige Bankernes Bestyrelser. — Maaske maa jeg i Forbigaaende bemærke, at selv om det skulde gaa saa vidt, at et Medlem af Hovedbankernes nuværende Bestyrelse udsatte sig for en Bøde ved at komme for sent, tror jeg i Modsætning til den højtærede Handelsminister, at det ikke vilde være vanskeligt herefter at faa Folk til at være Medlemmer af Bankraadene, saa længe man har saa høje Tantiører som nu, thi saa tror jeg, Folk vil tage de høje Tantiører og sørge for at komme tidsnok.

Jeg vender altsaa tilbage til det, som for mig er Hovedsagen i denne Sammenhæng: Hovedsagen er ikke, hvad der er Bankerne bekvemt; det bør ikke være det afgørende. Naar den højtærede Handelsminister siger, at der egentlig ikke er Tale om at slappe Fordringerne til Likviditeten, fordi der for Øjeblikket ingen Fordringer er, maa jeg gentage, at der er for Øjeblikket sund Coutume, og det, det gælder om for Øjeblikket, er, at Loven fastslaar den gode Coutume og ikke noget mindre godt end god Coutume og derved ligesom indirekte giver Bankerne Anvisning paa at blive mindre likvide, mindre fortræffelige, end de er, idet de følger den af dem selv skabte gode Coutume. Jeg har imidlertid nu efter de Bemærkninger, der kom fra den højtærede Handelsminister, baade efter hans Maade at tage Sagen paa og efter det Ændringsforslag, han har stillet i Udsigt, godt Haab om, at til tredje Behandling alle de stridende Parter falder i hinandens Arme.

Ordføreren (Dalsgaard): Jeg maa gøre et Par Bemærkninger til Mindretallets ærede Ordførere. Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) var jo meget overlegen i sine Udtalelser overfor mig. Jeg maa indrømme, at han har jo Raad til at kunne være det, og han har jo utvivlsomt ogsaa Lyst til det. Men i dette Tilfælde kan jeg ikke forstaa hans Overlegen-